

Van de maker van *De mooiste vis van de zee*.

Frans-Ferdinand, een reusachtige walrus, ontdekt dankzij een flamingogroep zijn liefde voor ballet. Maar is het met zijn logge lijf wel mogelijk om een echte, sierlijke balletdanser te worden?

Een prachtig prentenboek dat laat zien dat de kracht van dromen sterker is dan de zwaartekracht!

Een Vier Windstreken Prentenboek

ISBN 978 90 5116 878 5

9 789051 168785

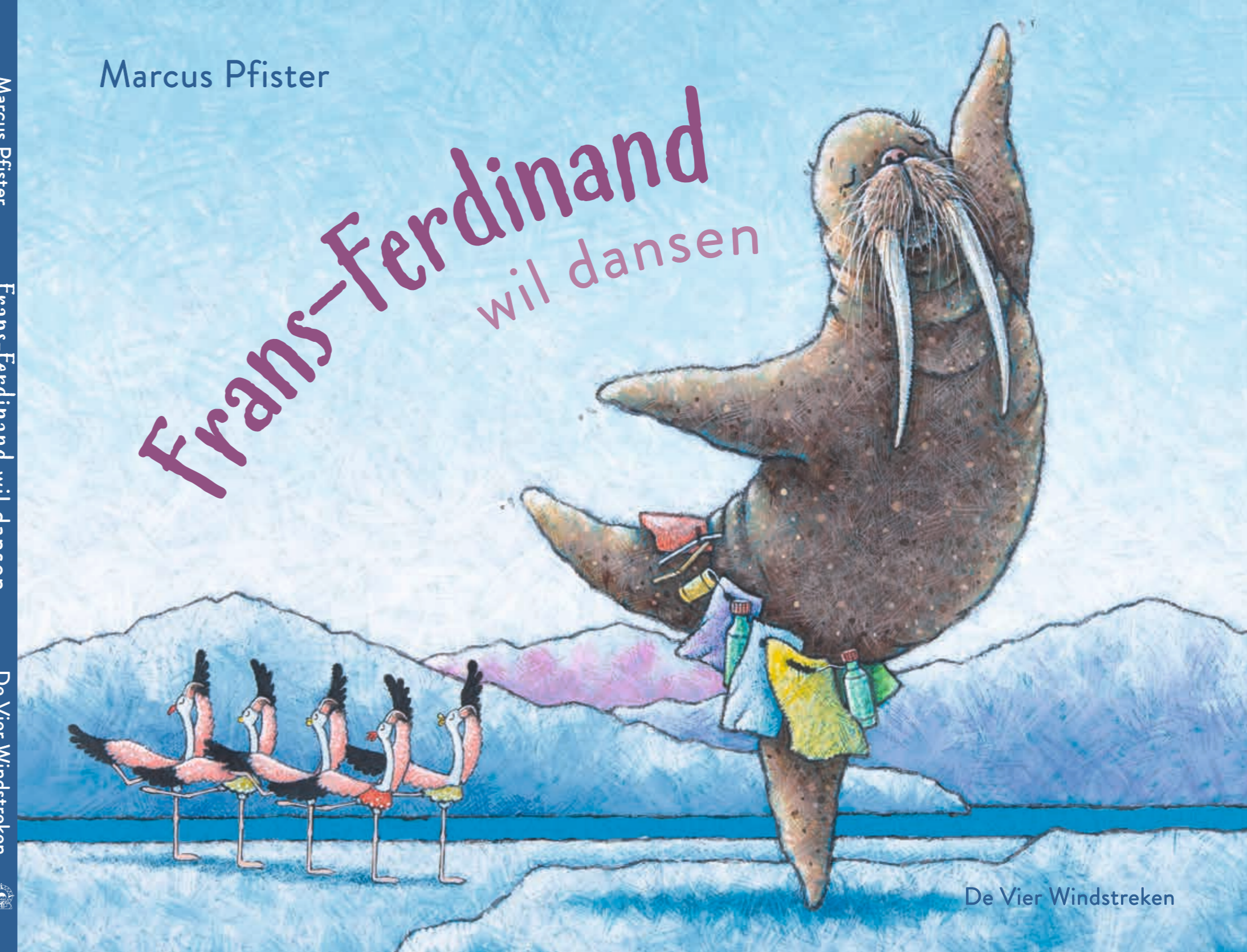
Marcus Pfister

Frans-Ferdinand wil dansen

Marcus Pfister

Frans-Ferdinand wil dansen

De Vier Windstreken

De Vier Windstreken

Walrus Frans-Ferdinand lag op zijn rots. Hij was een dikke, vette walrus, al 42 jaar oud. Zijn slagstanden waren meer dan een meter lang. Hij had het trotse gewicht van twaalfhonderd kilo bereikt en hij had een diepe afkeer van beweging. Door zijn hekel aan elke vorm van inspanning was zijn lichaam steeds reusachtiger geworden. Zijn naam was trouwens ook nogal bijzonder. Tegenwoordig kom je hem op geen enkel lijstje met populaire jongensnamen meer tegen, maar de moeder van Frans-Ferdinand had hem 42 jaar geleden met zorg uitgekozen. Verder was het helemaal niet zo vanzelfsprekend dat Frans-Ferdinand zijn éígen rots had. Een walrus moet een rots in de loop der jaren letterlijk veroveren en verdedigen. Daarvoor had hij in zijn lange leven alle tijd gehad. Zijn enorme slagstanden hadden daarbij vaak geholpen en zijn tegenstanders de nodige schrammen bezorgd. Hij was nu al lange tijd de gerespecteerde leider van de kudde.

Het liefst keek Frans-Ferdinand de hele dag naar de balletdansende flamingo's. Ze waren in alles zijn tegenpool, misschien dat hij daarom zo door ze gefascineerd was. Nu vraag je je vast af wat flamingo's te zoeken hebben aan de oostkust van Groenland (daar leven walrussen namelijk). Maar dat is helemaal niet zo gek als je bedenkt dat de gletsjers smelten door klimaatverandering. De flamingo's waren daar dus, punt uit. Misschien was het ze in Namibië gewoon te warm geworden. Of had het op Sardinië weer eens gesneeuwd en hadden ze tegen elkaar gezegd: "Met zulk snertweer kunnen we net zo goed meteen naar Groenland vliegen."

Het ging hier trouwens niet om zomaar een flamingoballetgroep. Nee, het was een van de beste flamingoballetscholen ter wereld, onder leiding van de enigszins op leeftijd geraakte Madame Flamèngo. Ze leidde de groep met strakke vleugel en had een heel nieuwe dansstijl ontwikkeld. Dat was niet helemaal haar eigen keuze geweest. Als de flamingo's langer dan twee seconden in dezelfde houding stonden, vrozen hun poten vast aan de ijskoude grond. Om dat te voorkomen was een unieke dans ontstaan.

Frans-Ferdinand hield ervan te kijken hoe deze sierlijke wezens vederlicht over het ijs bewogen. Het was voor het eerst in lange tijd dat hij beweging als iets moois zag. Nu was Frans-Ferdinand een walrus op leeftijd, maar zoals iedereen weet ben je nooit te oud om iets nieuws te leren. Wow, dacht hij, dat wil ik ook. Hij bestudeerde de balletgroep en begon stiekem te oefenen. Gelukkig lag zijn rots een eindje van de walruskolonie vandaan, beschermd tegen nieuwsgierige blikken. Hij zou zich diep geschaamd hebben als zijn walrusvrienden hem hadden zien dansen. In het begin ergerde hij zich aan zijn eigen stramheid, maar hij werkte met ijzeren discipline aan zijn zwakke punten en elke dag werd hij een beetje beter. Na drie weken hard werken voelde hij zich fit genoeg om zijn plan uit te voeren. Frans-Ferdinand ging naar Madame Flamèngo en haar balletgroep om te vragen of hij mee mocht doen. Hij sleepte zich over de rotsen, schraapte al zijn moed bij elkaar en meldde zich bij Madame Flamèngo voor een auditie.

